Хай не береться легкодух
Для нас співати пісню щиру!
Важкий тягар бере співець,
У наші дні піднявши ліру.
Коли умієш ти співать
Лиш про свої жалі й печалі,-
Знай, не потрібний людям ти,
Іди й розбий свої скрижалі.

Через пустелю ми йдемо,
Як в давні дні з своїм народом
Мойсей за вогненним стовпом
Ішов під грізним небозводом.
У вік новий звелів господь
Через пустелю нездоланну
Поетам — огненним вождям —
Вести народ до Ханаану.

Вперед же, коли ти поет,
З народом крізь вогонь і воду!
Будь проклятий, хто кида з рук
Священне знамено народу!
Будь проклятий, хто відстає,
Кого тягар борні лякає,
Хто в час, як бореться народ,
В своїм кутку відпочиває.

Є лжепророки серед нас,
Їх слово — лжа, їх клич — омана.
Спинімось, кажуть нам вони,
Аж ось земля обітована!
Але підступну цю брехню
Геть відкидають міліони,

Що в пеклі голоду й страждань
Лиш муки знають і прокльони.

Коли із гойних закромів
Однаково всі зможуть брати,
Коли, як рівних, нас закон
Судити буде і карати,
Коли у кожному вікні
Засяє правда довгождана,
Тоді лиш скажемо: прийшли!
Аж ось земля обітована!

А до тих пір? Не спочивать —
Боротись треба і страждати,
І може бути, що життя
Не приготує нам заплати,-
То хай хоч наші очі смерть
Цілунком лагідним прикриє,
І ми в могилі вічним сном
Заснем, не втративши надії!